

Farské oznamy

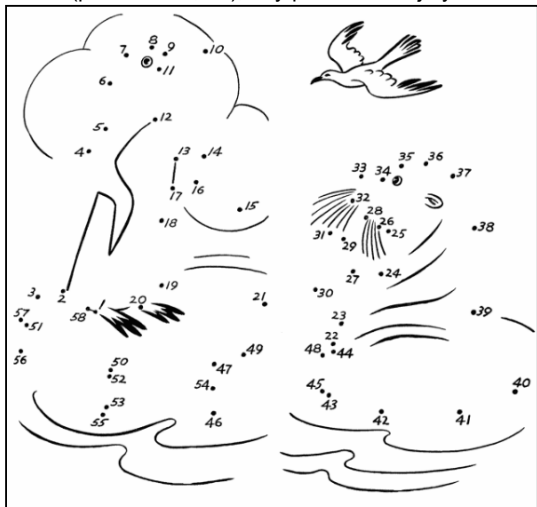
- v dnešnú Syropôstnu nedeľu 6. marca o 15.00 hod. liturgicky vstúpime pôstnou večierňou s poklonami a vzájomným zmierením do Veľkého pôstu. Srdečne Vás pozývame práve na tento obrad vzájomného zmierenia,
- v pondelok 7. marca je prvý deň Veľkého pôstu. V tento deň sa zachováva prísny pôst. Zdržiavame sa mäsa, mlieka, vajec. Raz do dňa sa môžeme najesť dosýta, okrem toho sú možné 2 menšie občerstvenia. Večer sa pred sv. liturgiou o 17.40 hod. budeme modliť Veľkopôstny moleben,
- v čase Veľkého pôstu je záväzná zdržanlivosť od mäsa v stredu a piatky. Kto chce, môže zachovávať dobrovoľne aj prísnejší pôst,
- v stredu a piatky Veľkého pôstu sa budú v našom chráme slúžiť Božské služby vopred posvätených darov (VPD). Každý piatok sa pred večernou sv. liturgiou budeme modliť pobožnosť Krížovej cesty a každý pondelok takisto pred večernou sv. liturgiou Veľkopôstny moleben. V nedele počas Veľkého pôstu sa slávia Liturgie sv. Bazila Veľkého a popoludní o 15.00 sa budeme modliť pôstnu večiereň s poklonami sv. Efréma Sýrskeho,
- v piatok 11. marca Vás pozývame na večernú službu VPD, kedy budeme posväcovať kolivu - pôstne jedlo (varená pšenica s medom a ovocím),
- pozývame všetky deti farnosti na detské sv. liturgie, ktoré máme stále v piatky večer o 18. hod. ,
- v nedeľu 13. marca bude pri sv. liturgiách zbierka na charitu.

Pre deti a všetky Božie deti

Žalm 150, Všetko, čo dýcha, nech chváli Pána (3. časť)

Katechéza Jána Pavla II. na všeobecnej audiencii pre veriacich v aule Pavla VI. 26. februára 2003

3. Žalmista končí tým, že vyzýva na chválu „všetko živé“ (porov. Ž 150, 5), doslova „všetko, čo dýcha“, „každý dych“; tento výraz v hebrejčine znamená každú bytosť, ktorá dýcha, osobitne „každého živého človeka“. Do božskej chvály je teda zapojený predovšetkým ľudský tvor so svojim hlasom a srdcom. S ním sú ideálne prizvané všetky živé bytosti, všetky stvorenia, v ktorých je dych života (porov. Gn 7, 22), aby pozdvihli svoj hymnus vďačnosti Stvoriteľovi za dar existencie.

Po stope tejto všeobecnej výzvy sa vydá svätý František so svojou sugestívnou „Piesňou brata Slnka“, v ktorej vyzýva chváliť a velebiť Pána za všetky jeho stvorenia, ktoré sú odleskom jeho krásy a dobroty.

- Čo sa stane s bielou ovcou, keď ju hodíte do Čierneho mora?
- Bude mokrá.

Raj Otcov púšte O tichu

Keď abba Arsenios prešiel z paláca k pustovníckemu životu, modlil sa a počul hlas, ktorý mu hovoril: „Arsenius, utekaj preč, buď ticho a stále sa modli, lebo to sú zdroje bezhriechosti.“

prevzaté, spracoval MŠ

Vydáva

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

Len pre vnútornú potrebu

Dobrovoľný príspevok: 0,10 €

internet: www.grkat-sekčov.sk

e-mail: presov.sekčov@grkatpo.sk

tel.: 051/7725 540

tlač: A-print, sro., Reimanova 9, Prešov

Neprešlo jazykovou úpravou

VI. ROČNÍK

† Farský list

Číslo 5 06. marec 2011

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

O jednom z najvýznamnejších prezidentov USA, Abrahámovi Lincolnovi, sa traduje, že bez ohľadu na to, ako dôležitú prácu mal, jeho malý syn mal vždy právo zaklopať a vojsť do jeho kancelárie. Mohol rokovať so štátnikmi alebo generálmi, ale keď zaklopal jeho syn, mal vždy prednosť.

Rozmýšľal si už niekedy o tom, ako dokáže Boh počuť naraz všetky modlitby, riešiť všetky problémy a postarať sa o všetkých ľuďoch? Niektorí ľudia majú pocit, že by sa nemali modliť, ani o nič prosiť, lebo by už aj tak zaneprázdneného Boha ešte viac zaťažili. „Prečo by si Boh chcel vypočuť práve mňa? Nemá dosť starostí?“ Boh nie je manažér s plným diárom. Je Otec s otvorenou náručou! On miluje svoje deti a chce s nimi tráviť čas.

Mám dvoch malých synov, veľmi živých. Dokážu ma vždy prekvapiť niečím novým. Často sa stáva, že sa na niečo sústreďujem a sedím za stolom, keď ku mne pribehnú a dožadujú sa pozornosti. Niekedy ma to vytočí – ale iba na pár sekúnd! Potom sa vo mne niečo prebudí, a všetko dám bokom a som s mojimi synmi.

Problém nikdy nebol v tom, že Boh Otec by na teba nemal čas. Ale mohlo sa stať, že on musel čakať na teba. Ja malý človek si neviem nájsť čas na veľkého Boha?

Vezmite si zošit a pero a odpovedzte: „Ako si predstavuješ Boha? Ako zaneprázdneného manažéra, ktorý má problém nájsť si na teba čas? Nehráš sa na prehnane zaneprázdneného? Dávaš Otcovi čas, ktorý chce s tebou tráviť? Kedy si sa naposledy s Otcom poriadne vyrozprával?“

Boh ťa ubezpečuje, že vždy k nemu môžeš prísť. Nemá úradné hodiny. On túži po tom, aby mohol byť s tebou!

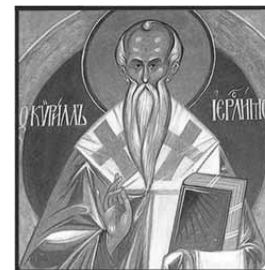
Cirkev nám vyhradila zvláštne obdobie – Veľký pôst, v ktorom aj ty si môžeš spraviť čas pre Boha. Rozhodni sa pravidelne stretávať s Otcom. Keď On si dokáže na teba vyhraď čas, určite to môžeš aj ty. Bude to fantastické, ale chce to sebadisciplínu.

Lincolnov syn mohol vždy. A ty si viac. Si Boží syn. Aj ty môžeš vždy. Boh sa len poteší.

o. Rastislav

Svätý otec Cyril, jeruzalemský arcibiskup (18.marec)

Cyriľ sa narodil v roku 315 v Jeruzaleme, alebo na jeho okolí. Už v mladosti pozorne čítal sv. Písmo a diela svätých otcov, a pritom aj diela heretikov a pohanských filozofov. Myslel si, že keď bude vedieť, čo si myslia a v čo veria, bude sa môcť s nimi sporiť s väčším a istejším úspechom. Jeruzalemský biskup Maxim ho v roku 45 vysvätil na kňaza a prikázal mu, aby ohlasoval Božie slovo. Sv. Cyriľ nám sám vo svojich listoch zvestuje, ako každú

Iba päť rokov bol Cyriľ kňazom a už bol vybratý za nástupcu zomrelého arcibiskupa Maxima. Jeho nástup na arcibiskupský trón bol sprevádzaný veľkým zázrakom, ktorý urobil Pán Boh, aby znamenie našej spásy, svätý kríž, preslávil. Sv. Cyriľ v liste cisárovi Konštantínovi nasledovným spôsobom sám opisuje tento zázrak: „Dňa 7. mája o tretej (a potom o deviatej) hodine ráno sa na nebi zjavilo veľké svetlo

v podobe kríža, ktoré od hory Golgota, alebo od Lebečného miesta, sa tiahlo až k Olivovej hore, čiže asi tri štvrté míle. Toto zjavenie nebolo videné jednou, alebo dvoma osobami, ale všetkými obyvateľmi Jeruzalema. Nebolo to vzdušné alebo prchké zjavenie, no svetlo

v podobe kríža, ktoré od hory Golgota, alebo od Lebečného miesta, sa tiahlo až k Olivovej hore, čiže asi tri štvrté míle. Toto zjavenie nebolo videné jednou, alebo dvoma osobami, ale všetkými obyvateľmi Jeruzalema. Nebolo to vzdušné alebo prchké zjavenie, no svetlo

žiarilo pred našimi očami niekoľko hodín, a to takým leskom, až prevyšovalo slnko. Tí, ktorí to videli, preniknutí súčasne bázňou aj radosťou, v davoch sa hrmuli do cerkvi. Starí aj mladí, kresťania aj pohania, domáci aj cudzinci, všetci oslavovali meno Pána nášho Ježiša Krista, jednorodeného Božieho Syna, ktorý svojou silou urobil taký veľký zázrak. Jednohlasne vyznávali vieru, o ktorej svedčilo samo nebo, že pochádza od Boha.“ Toto podobne opisujú aj iní vtedajší spisovatelia. Pamiatku tohto veľkého zázraku slávi cirkev 7. mája a tento deň nazýva: „Spomienka na znamenie úctyhodného kríža, ktoré sa ukázalo na nebi vo svätom meste Jeruzalem, predĺženého hviezdami od Lebečného miesta až k Olivovej hore.“

Ako arcibiskup sv. Cyril plnil svoje povinnosti presne a svedomite, o čom najlepšie svedčí rozkvet vtedajšej cirkvi v Jeruzaleme. Aby ochránil svojich veriacich pred herézou a falošnou Áriovou náukou, napomínal ich, aby sa pevne držali pravovernej viery, ktorá sa v krátkosti nachádza vo vyznaní Nicejského snemu. Kvôli tomu na seba pritiahol nenávisť ariánov. Akakij, cézarejský arcibiskup, prívrženec tej herézy, sa rozhodol, že ho zvrhne z arcibiskupského trónu. S tým cieľom zvolal snem, na ktorom sa zišli iba ariánski biskupi a rozkázal potrestať sv. Cyrila. Bol obvinený, že zbytočne premrhal cirkevný majetok a sväté nádoby zneuctil používaním na svetské účely. Cyril skutočne predal niektoré nie veľmi potrebné predmety. Bolo to ale v čase hladu, keď už boli vyčerpané všetky zásoby. Chcel pomôcť biednym, ktorých chcel zachrániť od istej smrti. Snem nepozeral na túto veľkú potrebu a vážnu príčinu a odsúdil ho na stratu hodnosti. Sv. Cyril musel ustúpiť násiliu a opustiť Jeruzalem. Odišiel preto na Sicíliu, kde ho Silván, biskup v meste Tarz, ochotne prijal a využil ako pomocníka v duchovných dielach. Cyril tu prebýval dovtedy, kým snem v meste Seleucia v roku 359 neuznal jeho práva a nevrátil mu jeho hodnosť. No ariáni svojím konaním spôsobili, že hneď v nasledujúcom roku bol Carihradským snemom opäť zbavený svojej hodnosti a musel odísť z Jeruzalema.

Keď po smrti cisára Konštantína, horlivého ochranu ariánov, nastúpil na cisársky trón Julián, nazývaný Apostata (čo znamená Odpadlík) bol jeho prvý skutok taký, že všetkých vyhnaných biskupov povolal na ich tróny. A tak aj sv. Cyril sa vrátil k svojmu stádu

do Jeruzalema. Onedlho tu bol očividným svedkom jedného z najslávnejších skutkov, aké boli vykonané v správe Kristovej viery. Julián povolal naspäť vyhnaných biskupov nie z horlivosti pre dobro cirkvi, ale zo zlomyseľnosti, aby obnovil spor medzi pravovernými a heretickými biskupmi, aby čo najdlhšie udržiaval ten spor a skrze to ponížil kresťanstvo a potom ho úplne zahladil. Cisár Julián, hoci bol vychovaný a vyrástol v kresťanskej viere, neskôr od nej odstúpil a stal sa jej zaťatým protivníkom. Kvôli tomu sa volá Apostata, Odpadlík. Zaumienil si cirkev Kristovu podkopať v jej základoch a Ježiša Krista ukázať ako klamára, pretože predpovedal, že Šalamúnov chrám bude zbořený a viac už nebude možné ho postaviť. Preto pozval najvýznamnejších židov, ktorí mali najväčšiu účasť na správe ich viery, a pýtal sa ich, či by nechceli prinášať obety podľa svojho zákona. Židia odpovedali, že obety sa nemôžu prinášať na inom mieste, ako v jeruzalemskom chráme a ten zničený Rimanmi. Teraz leží v rozvalinách. Vtedy im Julián povedal, aby sa všetci židia vrátili do Palestíny, ako do svojej otčiny. Aby tu postavili Šalamúnov chrám a v ňom, ako kedysi, prinášali obety Bohu. Zároveň im prisľúbil, že v tomto úmysle im bude pomáhať všetkými svojimi silami. Naradostení židia sa zo všetkých strán hrmuli do Jeruzalema. Majúc nádej na pomoc a ochranu u cisára, zneuctovali a ako len mohli ubližovali kresťanom. V Alexandrii, Damasku a v niektorých iných mestách zbúrali kresťanské cerkvi. Pri zbierkach vyzbierali množstvo peňazí. Ženy za tým cieľom dávali svoje drahocennosti. Cisár Julián prikázal správcovi pokladne, aby vydal židom peniaze, pretože im ešte veľa chýbalo. Aby sa dielo urychlilo, ustanovil svojho dobrého priateľa Alipia na čelo tohto diela. Židia nazhromaždili veľké množstvo rôzneho materiálu. Neúnavne, vo dne v noci, pracovali, aby upratali rumovisko, kde stál starý chrám. Nakoniec rozobrali aj zachované základy, aby chrám bol úplne nový.

So stiesneným srdcom pozerali niektorí kresťania na tento úmysel svojich nepriateľov. No ich arcibiskup, sv. Cyril, ich potešoval nádejou na toho, ktorý povedal: „Nebo a zem sa pomínú, ale moja slová sa nepominú.“ (Mt 24,35) Uistoval ich, že tento úmysel poslúži iba k tomu, aby sa pravda Spasiteľovho proroctva, že zo Šalamúnovho chrámu nezostane kameň na kameni, ukázala v tom najjasnejšom svetle.

Židia začali robiť nové základy pod chrám, no na toto čakal Pán, aby zahanbil svojich nepriateľov. Počúvajme, ako o tom hovorí jeden spisovateľ, ktorý dokonca bol pohan: „Keď sa Alipij rozhodne podobral na diela a židia mu pomáhali, začal spod základov vybuchovať oheň, ktorý páli robotníkov a miesto robil neprístupným. Časom sa oheň stával čoraz silnejším, až nakoniec museli židia odstúpiť od svojho úmyslu. Okrem toho sa chvela zem, bili blesky a na telách a odevoch prítomných sa zjavili znaky kríža. Výbuchy ohňa sa opakovali za každým razom, keď židia začínali pracovať, a neutíchali, kým židia prácu nezanechali. Preto mnohí z tých, ktorí sa prizerali na tento div, uverili v Ježiša Krista, ako pravého Boha. Niektorí so zatvrdilou zlosťou, no iní s úprimným pokáním. Tí iní sa dali pokrstiť.“

Sv. Cyril, keď videl tento jasne svedčiaci zázrak, oslavoval Boha a neprestával sa namáhať pre spásu svojich veriacich. Jeho nepremožiteľné naviazanie na Kristovu vieru vzbudilo u cisára Juliána nenávisť. Zaumienil si, že zabije tohto svätého muža. No smrť mu nedovolila naplniť svoje úmysly. Keď bojoval s Peržanmi, v jednej bitke stratil svoj život.

Pôst – cesta k víťazstvu

Pri slove pôst si možno mnohí kladú otázku: Je pôst až tak duchovne dôležitý, ako to zdôrazňuje Cirkev? Čo všetko mi takýto pôst môže dať? No ako hovoria naši svätí cirkevní otcovia: „Pôst vnímame ako obdobie duchovných zápasov, aby sme v týchto zápasoch porazili démonov – teda zvíťazili nad svojimi hriechmi.“ Pripomínajú, že sa máme obliecť do plnej zbroje zdržanlivosti. Čo však znamená táto plná zbroj zdržanlivosti? Odpoveďou nám môže byť život prvých mníchov. Títo ľudia sa utiahli do púšte a tu sa ničím nerušení venovali askéze. Táto askéza spočívala v pôste, teda zrieknutí sa potravy, a v bdení. Pôst ako taký nevynašla Cirkev, ale prevzala a rozvinula pôstnu prax Židov. Židovstvo poznalo len jeden pôstny deň záväzný pre všetkých: Deň zmierenia – Jom kippur. Ale známkou zbožnosti Žida znamenalo postiť sa dvakrát v týždni – v pondelok a štvrtok. To dodržiava i farizej z Ježišovho podobenstva. Židia pôst chápali ako úpenlivú prosbu k Bohu, ako znamenie toho, že to myslia so svojou modlitbou vážne, a ako pokánie a zmierenie. Raná Cirkev preberá dva pôstne dni v týždni. Vedome ich však oddeľuje od židovstva tým, že v spomienke na Kristovo zatknutie a ukrižovanie vyhlasuje za pôstne dni stred a piatok. A tieto dni zostali ako pôstne dni až dodnes. Aby sme si možno uvedomili, ako poctivo sa postili niektorí svätci, postačí nám pozrieť sa na život sv. Jána Máriu Vianneya. Sv. Ján sa postil niekedy aj dva až tri dni vkuse. V čase, keď už bol na svojom pôsobisku v Arse, na faru mu chodievala robiť poriadok jedna vdova. Občas doniesla aj čerstvý chlieb. Ján však chlieb zjedol žobrákom a namiesto neho si ponechal iba kôrky z ich žobráckej kapsy. Občas zjedol dva zemiaky alebo tri palacinky, a to mu stačilo na niekoľko dní. Inokedy mu zas spomínaná vdova zaklopala a ponúkla sa, že mu pripraví nejaké jedlo. Ján vtedy zamkol dvere a zakričal, aby sa prihlásila o dva dni. Úbohá žena si iba povzdychla: „Ach, ako ťažko je slúžiť u svätého.“ Sv. Ján dobre vedel, že práve pôstom zaženie od seba „duchovného nepriateľa“. Práve preto skúsme aj my v tomto pôstnom období ísť po tejto ceste k víťazstvu – Pasche.

V tých časoch sa zjavil heretik menom Macedónius, ktorý odopieral božstvo svätému Duchu, a ktorý mnohých pretiahol na svoju stranu. Aby sa položila hrádza tejto falošnej Macedóniovej náuke, bol v roku 381 zvolaný cirkevný snem do Konštantínopola, ktorý Macedónia a jeho prívržencov preklial, a na ktorom bol účastný aj Cyril. Tu sa ukázal ako pevný stĺp pravovernej cirkvi a ako neporaziteľný zástanca pravej Kristovej viery. Nakoniec v roku 386 prešiel sv. Cyril z tohto života do večného šťastia.

Z písomností tohto svätého otca sa nám zachoval list cisárovi Konštanciovi, homília o porazenom a dvadsaťtri katechetických poučení, ktoré majú veľkú cenu pre svoju krásu a základy, a sú veľmi dôležitými svedectvami svätej tradície. Prvých osemnásť katechéz je pre ohlásených, a posledných päť pre novokrstených. V týchto svojich písomnostiach hovorí sv. Cyril o skutočnej prítomnosti Ježiša Krista v tajomstve Eucharistie pod spôsobmi chleba a vína, o službe Božej, o modlitbe za zomrelých a o úcte svätých.

(prevzaté: Žitje uhadnikov Božích, Antonij Dobrjanskij)